

- 2) Czy pojęcie „pracownika zatrudnionego na czas nieokreślony” zdefiniowane w klauzuli 3 porozumienia ramowego załączonego do dyrektywy 1999/70/WE należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się mu przepis taki jak ust. 1 § 2 piętnastego postanowienia dodatkowego statutu pracowników, który stanowi, iż wygaśnięcie jego umowy o pracę może nastąpić w przypadku obsadzenia przez administrację zajmowanego przez niego stanowiska pracy?
- 3) Jeżeli właściwym środkiem zmierzającym do unikania i karanania nadużyć przy wykorzystaniu kolejnych umów o pracę na czas określony w sektorze prywatnym jest w prawie krajowym przyznanie pracownikom, których uznano za pracowników zatrudnionych na czas nieokreślony, prawa do odszkodowania w przypadku wygaśnięcia umowy z przyczyn od nich niezależnych i brak jest jakiegokolwiek równorzędnego środka w sektorze publicznym, czy odpowiednim środkiem w rozumieniu klauzuli 5 porozumienia ramowego załączonego do dyrektywy 1999/70/WE jest środek, który przyznaje jednakowe prawo do ustawowego odszkodowania pracownikom sektora prywatnego zatrudnionym na czas nieokreślony jak i pracownikom administracji publicznej zatrudnionym na czas nieokreślony?

(¹) Dz.U. L 175, s. 43

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 29 stycznia 2013 r. w sprawie T-283/11 Fon Wireless Ltd. przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), wniesione w dniu 15 kwietnia 2013 r. przez nfon AG

(Sprawa C-193/13 P)

(2013/C 189/09)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: nfon AG (przedstawiciel: adwokat V. von Bomhard)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), Fon Wireless Ltd.

Żądania wnoszącego odwołanie

— uchylene zaskarżonego wyroku;

— posiłkowo, uchylene zaskarżonego wyroku w zakresie dotyczącym przyznania istnienia prawdopodobieństwa wprowa-

żenia w błąd z powodu wcześniejszego graficznego wspólnotowego znaku towarowego nr 4719738 „fon”;

— obciążenie skarżącej w pierwszej instancji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsze odwołanie zostało wniesione od wyroku Sądu z dnia 29 stycznia 2013 r. w sprawie T-283/11, na mocy którego Sąd zmienił decyzję Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 18 marca 2011 r. (sprawa R 1017/2009-4) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Fon Wireless Ltd. a nfon AG w ten sposób, że wniesione do Izby Odwoławczej przez nfon AG zostało oddalone.

Wnosząca odwołanie podnosi jako jedyny zarzut naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego. Badanie prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd w rozumieniu art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009 winno być przeprowadzone w drodze całościowej oceny, z uwzględnieniem wszystkich istotnych okoliczności danego przypadku. Wymóg ten został naruszony pod trzema względami: z uwagi na błędne ustalenie, w ramach porównania oznaczeń, mających charakter odróżniający elementów kolidujących ze sobą znaków, nieprawidłowe automatyczne działanie przy ocenie prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd i brak całościowej oceny prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd z powodu niewystarczającego uwzględnienia nieznacznie odróżniającego charakteru elementu „fon”.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de lo Social 1 de Benidorm (Hiszpania) w dniu 16 kwietnia 2013 r. — Víctor Manuel Julián Hernández i inni przeciwko Puntal Arquitectura S.L. i innym

(Sprawa C-198/13)

(2013/C 189/10)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de lo Social 1 de Benidorm

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Víctor Manuel Julián Hernández i in.

Strona pozwana: Puntal Arquitectura S.L. i in.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przepisy art. 57 Estatuto de los Trabajadores (statutu pracowników) w związku z art. 116 ust. 2 Texto Refundido de la Ley de Procedimiento Laboral (tekstu jednolitego ustawy o postępowaniu w sprawach pracowniczych) leżące u podstaw praktyki Królestwa Hiszpanii polegającej na wypłacaniu bezpośrednio pracownikom, w przypadku niewypłacalności pracodawcy, tzw. „salarios de tramitación” — wynagrodzenia za czas trwania postępowania należnego za okres rozpoczynający się po upływie 60. (obecnie 90.) dnia roboczego po wniesieniu powództwa do właściwego sądu są objęte zakresem dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/94/WE z dnia 22 października 2008 r. w sprawie ochrony pracowników na wypadek niewypłacalności pracodawcy⁽¹⁾, a w szczególności przepisami jej art. 1 ust. 1, art. 2 ust. 3, art. 2 ust. 4, art. 3, 5 i art. 11?
- 2) Jeżeli odpowiedź na powyższe pytanie będzie twierdząca, to czy praktyka państwa — Królestwa Hiszpanii, polegająca na wypłacaniu bezpośrednio pracownikom, w przypadku niewypłacalności pracodawcy, tzw. „salarios de tramitación” — wynagrodzenia za czas trwania postępowania należnego za okres rozpoczynający się po upływie 60. (obecnie 90.) dnia roboczego po złożeniu pozwu, lecz jedynie w wypadkach, gdy rozwiązanie umowy o pracę zostało przez sąd uznane za niezgodne z prawem, nie zaś w wypadku stwierdzenia przez sąd jego nieważności, jest sprzeczna z art. 20 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej⁽²⁾, a w szczególności z zasadą ogólną równości i niedyskryminacji zawartą w prawie Unii Europejskiej?
- 3) W kontekście poprzedniego pytania — czy sąd taki jak sąd odsyłający może odstąpić od stosowania norm prawnych, które umożliwiają państwu — Królestwu Hiszpanii wypłacanie bezpośrednio pracownikom, w przypadku niewypłacalności pracodawcy, tzw. „salarios de tramitación” — wynagrodzenia za czas trwania postępowania należnego za okres rozpoczynający się po upływie 60. (obecnie 90.) dnia roboczego po wniesieniu powództwa, lecz jedynie w wypadkach, gdy rozwiązanie umowy o pracę zostało przez sąd uznane za niezgodne z prawem, nie zaś w wypadku stwierdzenia przez sąd jego nieważności, jeżeli między tymi dwoma sytuacjami nie stwierdza się żadnych obiektywnych różnic w kontekście rozpatrywanej materii (wynagrodzenia za czas trwania postępowania)?

⁽¹⁾ Dz.U. L 283, s. 36

⁽²⁾ Dz.U. 2000, L 364, s. 1

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hof van beroep te Brussel (Belgia) w dniu 17 kwietnia 2013 r. — Johan Deckmyn, Vrijheidsfonds VZW przeciwko Helenie Vandersteen i in.

(Sprawa C-201/13)

(2013/C 189/11)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hof van beroep te Brussel

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Johan Deckmyn, Vrijheidsfonds VZW

Druga strona postępowania: Helena Vandersteen, Christiane Vandersteen, Liliana Vandersteen, Isabelle Vandersteen, Rita Dupont, Amoras II CVOH, WPG Uitgevers België

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy pojęcie „parodia” jest autonomicznym pojęciem prawa Unii?
- 2) Jeżeli na pytanie pierwsze zostanie udzielona odpowiedź twierdząca, to czy parodia powinna spełniać następujące przesłanki lub posiadać następujące cechy:
 - wykazywać własny oryginalny charakter (oryginalność);
 - wykazywać ten charakter w taki sposób, aby parodii nie można było racjonalnie przypisać autorowi oryginalnego utworu;
 - wywoływać humor lub kpinę, niezależnie od tego, czy ewentualnie wyrażona przy tym krytyka dotyczy oryginalnego utworu lub innej rzeczy bądź osoby;
 - wymieniać źródło parodiowanego utworu?
- 3) Czy utwór powinien ponadto spełniać inne przesłanki lub posiadać inne cechy, aby można go było zakwalifikować jako parodię?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court of Justice (England & Wales), Queen’s Bench Division (Administrative Court) w dniu 17 kwietnia 2013 r. — Sean Ambrose McCarthy, Helena Patricia McCarthy Rodriguez, Natasha Caley McCarthy Rodriguez przeciwko Secretary of State for the Home Department

(Sprawa C-202/13)

(2013/C 189/12)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

High Court of Justice (England & Wales), Queen’s Bench Division (Administrative Court)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Sean Ambrose McCarthy, Helena Patricia McCarthy Rodriguez, Natasha Caley McCarthy Rodriguez

Strona pozwana: Secretary of State for the Home Department

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 35 dyrektywy 2004/38/WE⁽¹⁾ w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich (zwanej dalej „dyrektywą”) uprawnia państwo członkowskie do wprowadzenia powszechnie obowiązującego środka w celu odmowy, zniesienia lub wycofania prawa przyznanego w art. 5 ust. 2 dyrektywy zwalniającego członków rodziny niebędących obywatelami Unii, którzy są posiadaczami kart pobytu wydanych na podstawie art. 10 dyrektywy (zwanych dalej „posiadaczami kart pobytu”) z wymogu posiadania wizy?